தத் ஸத்

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீ சங்கர கீதை

தி சென்ட்ரல் ஆர்ட் பிரஸ், சென்னை

1946

ॐ

தத் ஸத்

சாந்த

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய சுவாமிகள்

ஓம் தத் ஸத

அடியேன் ஸ்ரீ சங்கரகீதை ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரம்மேந்திரா சரித்திரம் இவைகளை வரைந்து வைத்து சுமார் நான்கு வருடமாயிற்று. எத்தனையோ ஆஸதிகர்கள் பார்த்தும இதுவரையில் வெளிவர பிருப்த மிராதிருந்தது.

தறசமயம் நான் சென்னை வந்தபோது கடவுள் கிருபையால், மாம்பலம் ஸ்ரீ புரக்ரஹம் ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணய்யர் அவர்களுடைய உபயமாக அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்த விஷயம் யாவராலும போறறக் கூடியதேயாகும.

சாந்த கடவுள அவர்களது யோக க்ஷேமங்களை ஏற்று சகல ஸௌபாக்யத்தையும் ஸற்புத்திரனையும் கொடுப்பாராக.

சாந்தி

ஸ்ரீ சுப்ரமண்யஸ்வாமி

சாந்தி நிலயம்

முன்னுரை

சாந்தஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்வாமிஜி அவர்களை சிறிது நாளாகத்தான எனககு பரிசயம் ஏற்பட்டது. அநத சிறிது நாளைககுள் அவரது லோக க்ஷேமாற்தம் தவம் புரிவதும் பறபல பக்தர் களுக்கு அனுகூலமாவதையும் நான் நேரில் பாாத்திருக்கிறேன.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிஜி அவர்களது உபதேச அருள் வாக்கியமும் அவரது லீலா விபூதிகளையும் இனி அடுத்ததாக வெளிவரும் பல நூல்களை பக்தர்கள எதிர் பார்ப்பீாகளாக.

இப்படிக்கு,

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணய்யர்.

முகவுரை

எத்தனையோ போகள் எத்தனையோ விதமாக பகவான் ஸ்ரீ சங்கருடைய சரித்திரத்தை எழுதி அத்வைதஸ்வரூபத்தை தேடி கொண்டிருக்கிறார்கள். குருநாதரின அருள இருந்தால் ஈச்வரன் தானாக உள்ளத்திலமர்ந்து நம் யோக மோக்ஷங்களை ஏற்றுகொள்வார். முதலில தான் பூஜை செய்யும் மூர்த்தியை குருவாக கொண்டாலும சரி! இல்லாவிட்டால் தனக்கு உபதேசித்த குருவை தைவமாக கொண்டாடி உள்ளத்தில், பரிசுத்த தன்மையினால் தாமரை புஷ்பத்தை மலர செய்து அதன் நடுவில் மூர்த்தியையோ குருநாதரையோ ப்ரதிஷ்டை செய்து மனதால பூஜித்து வரவேண்டும! இவ்விதம் நாம உள்ளம பூரிக்க பூஜை முதலியவைகள் செய்யும்போது மலர்ந்த முகமுடைய திவ்ய மூர்த்தியாக தோன்றியதில், பாதகமலங்களை பிடித்துக கொண்டு நம்முடைய ஷட்குணவர்க்கங்களை அவருக்கே அர்ப்பணம் செய்து அவரிடமிருந்து

திகழும் திவ்யதேஜஸ் உள்ளம் முழுதும் நிறம்பும்போது உளளொளி பெறறு சாநதம் கிட்டுகிறது. உடனே அடுததது தயான நிலையை காட்டி தாமே மூர்த்தியா யிருபபதை உணாத்துகிறார் அதன்பின நமக்கே அநதர் முகததிலிருநது ஒலியும் வாக்யங்கள நம் ஸநதேகததை தீர்த்து ஜீவனை ப்ரமமததில டையும் மார்க்கம் தெளிவாய் அறியும்

ஆகையால் நாம் முதலில் நமக்கு உபதேசித்து வநத குரு பரம்பரையில் விளஙகும் மடாதிபதிகளை தைவமாக க்ருதினால் நம்மையே தைவமாகவிடும்! ஆனது பறறியே முதலில் குருஸேவை புரிநது தைவத்தை கூடுவாயாக! என்றார்கள்

நாம் ஒரு மூர்த்தியினிடம் பூஜித்து வழிபடுமபோது ஏகாக்ர சிததம் கிட்டினதும் எல்லாவித மூர்ததிகளும "இதனால வந்தது?" என்று தெளிவாய் உணர்நது கொள்ளலாம் ஆகையால் முதலில் ஒரு மூாததியினிடம் மனதை ஏகாக்ரப்படுதத முயறசி செய்து வாருங்கள். சீகஙிரம சாநதி கிட்டுகிறது.

எல்லாவித யோகமும் கூடி முகத்தில் திவ்ய தேஜஸ் விளங்குகிறது.

ஆதி குருவாயிருந்த ஸ்ரீ சங்கரருங்கூட குருகுல வாஸம் செய்து குருவினருளை கொண்டே எவ்வளவோ லீலைகள் செய்தார் குருபக்தியினால் அல்லவா? ஆனது பற்றியே, அவர் ஜகத்திற்கெல்லாம் குருவாக பிரகாசித்தார்.

அறிவுடைய ஸஹோதர ஸகோதரிகளே நாம் முக்கியமாக தேடி கொள்வது குருபக்தியாகும் அதன்பிறகு நாம் அழைக்காமலேயே குருவின் அருளை கொண்டு, தைவம் ப்ரஸன்னமாகி, நம்மை ஈச்வர மயமாக்கி விடுகிறது. ஆகையால் நாம் எப்பவும் பகவான் ஸ்ரீ சங்கர மூர்த்தியை தொழுது நற்கதி அடைவோம்.

சாந்தி

இப்படிக்கு,
பரமஹம்ஸ
ஸ்ரீ சுப்ரமண்யஸ்வாமி
சாந்தி நிலையம்,
Mylapore Camp

தத ஸது

சாந்த

ஸ்ரீசுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை!

ஸ்ரீ ரஸது

கணபதி துணை

கன்னடா இராகம

கணபதி யருள செயவாய
குணம் கடந்த குணாளன்
கதையை யுரைக்க நற்கதியென
பதைக்காமல் வநதுகார்

பலஹரி சரஸவதி துதி ஆதிதாளம

ப :—நாவிலுதிப்பாயமம-ஸரஸவதியே-நா

அ. ப.—பூவின மணமாய புணயரவதாரம
பூவுலகில வநத லீலையை யுரைக்க-நா

ச —வெள்ளை பட்டணிநது வெண்தாமரை
யிலுதிந்து
மலலிகை முலலைரோஜா
மாலைதரிதது கயயில்
ஓய்யாரமாக சிறநத ஓலை சுருளுமமேநதி
மெய்யாய் விளஙகி நாவிலெழுதவேணும்-
நாவி

பலஹரி (ஸற்குரு தயானம்) ஆதிதாளம

ப —ஸறகுருநாதா சரணம்-ஸர்
வாங்கமாக (ஸ)

அ. ப —பற்பலவே போகும புலன்களை
யடக்கி
நாகதியளிககும நிர்குணகுருவே (ஸ)

ச -எங்கெங்கு மூனறு எளிமையுடனிருநது
அஙகங்கடியார குருககளை தேடிட
அருளசெய்து அண்ட முழுதும் காட்டி
இருளபோககும் இரவியாயுதிததட-ஸற்

ஸறகுரு சரணம

ஈசசுவரராகிய ஸ்ரீ சஙகரா, ஸ்ரீதக்ஷிணு மூர்த்தியாக உலகததில் தோன்றி, பகதகோடி களுககு உபதேசிகக, உள்ளம கொணடு அவ தாரம செயவதாக நினைததார் மூனறுல் தேவ கணங்களை பூலோகததில ஜனிக்குமபடி உத தரவிட்டார் என்னவென்றால் பகவான் அவ தாரம செயயவேண்டுமாறுல் உலகம பரிசுத் தமாகவேணடுமல்லவா? அதறகாக வேலை தரித்த சுப்ரமண்யரை, வேதங்களை கறபிககும் படி படடபாதராக ஜனிககும்படி செயது மக் மளுககு வேதங்களை போதிதது ஈசவரதன் மையை உரைததுகொணடு இருநதார். பரம் மனை மணடன மிசரராக ஜனிக்குமபடி உத் தரவிடடார். இநதிரனை அரசனுக ஜனிககும் படி செய்தார். இப்படியே தேவர்களை அதா

துக்கு தகுநதபடி மனிதராக ஜனிகக செய் தார் உலகம முழுதும ஸனுதன தாமமே நிரைநது சாந்தமேலி நறத்தன மாடிக் கொணடுருநதான் கர்மயோகம செயபவர்கள களும, ஜஞான யோகம் செயபவாகளும் பகதி யோகம் யெய்பவர்களும், வேதங்களை கற்று வைதிதத ஒழுஙகைஅனுஸரித்து தொழில் புரிபவர்களும் ஆக இவ்வுலகம் ஊதயலோகம் போலவே திகழுநது இருநதது அபபடி இருகக

(விளதாசு தா-மெடடு)

ப. சகதி வேல்கொண்ட சரவணபவனும
முகதியை-ததரவந்தாருலகில —சக்தி

அ.ப பக்தியாய வேதமதை பார்த்தருளவே
சக்தியாக சேவை செய்யுமனிதறகு—
சக்தி

ச.—பால்வெளுமையென பலவேதங்களை
நல் பிருமணற்கு நிலைநிர்த்திடவே
காலிரண்டோட்டின குடிலை ஜயிக்கவே
மூலிகை யெனறு எடு-த்துரைக்க
வந்தார்-சக்தி

வேதங்களை நிலைநிர்த்துவதற்காக பக வான் ஸ்ரீசுப்ரமண்யர் பட்ட பாதராக தோன்றி பிருமணர்களுக்கு உத்தம கதியை கொடுத்தும, வேதங்களை நிலை நாட்ட பல வாதங்களும செய்தார்

பைரவி விருத்தம

பட்ட பாதராக பாரில மேலவதரித்து
நாட்ட மூடன-நலவாதமபுரிந்திட
சட்டார ரசனிடம் சித்தமாயவந்து-புத்த
திட்டத்தையேசி தாரகமாட வந்தார்

வசனம

சுதன்வனென்னும் அரசனுடைய மண்ட பத்தில் வாதத்திற்காக புத்தர்களும், "வேதமே எல்லாம!" என்ற பட்ட பாதரும் வாதிக்க கோலம கொண்டார்கள

புத்தர்கள வசனம

ஓ பெரியோர்களே! அரசனே! நாங்கள் சொல்லுவது, "மனோமயமாயிருக்கும் பொருளை வேதங்கள் எப்படி உணர்த்த முடி

யும்?" ஆதலால் நாங்களும் ஜைனர்களும் புத்தனொருவனையே போதுமென்றெண்ணி புத்தரை போற்றுகிறோம்

(ஷண்முகப்ரிய ஆதிதாளம)

ப புத்தபெருமானை-பணிந்திடவே -பு

அ. ப சித்தமதிலுணர சேவைசெய
திங்கே பு

ச அரசனுயுதித்த அமலகுருவை
இரவும் பகலும எளிமையாகவே
அரணியை கண்ட குறவனுமவன
முரணபடா மூர்த்தியுமவனே பு

ஓ அன்புள்ள அரசனே! பெரியோர்களே! நாஙகள வேதஙகளை அவவளவு சிலாகதிய மாக நினைப்பதிலலை எங்கள குருவாகிய புத்த பெருமானையே தைவமும குருவுமாக கொண்டாடுகிறோம்! என்று மொழிந்ததை கேட்ட ஸ்ரீசுபரமணயரின் அவதாரமாகிய பட்டபாதர் சொலகிறார்.

ஓ அறிவுடைய அரசரே! பௌத்தர்களே! ஜைனர்களே! நான் சொல்வதை கவனமாக கேளுங்கள் எனக்கு பகைவரும் இல்லை! நண்பனுமில்லை! யாவரும் ஸமமே, ஆனால் உங்களை ஸமாதானம் செய்யும் பொருட்டும் உங்களை ஈடேற்றும் பொருட்டும் சில வாக்கியங்களை குருநாதர் அருளால் உரைக்கிறேன். ஓ புத்தர்களே! நீங்கள் புத்தபெருமானது மொழியை உணராதவர்களாகும். வேதங்களின் உள் கருத்தை உணர்ந்தால் இவ்விதம் சொல்லமாட்டீர்கள் உங்களுக்கு எண்ணை இல்லாமல் விளக்கை எரிக்க முடியுமா? முடியாது! அதை போல வேதமாகிய எண்ணையை புத்தமாகிய ஹ்ருதயதட்டில் போட்டு, அதனுள் கருத்து என்ற புத்தியை திடமான நெருப்பை கொளுத்தி சோபிக்க செய்தால் புத்தஹ்ருதயம் விளங்கி கருணை காட்டும் அதலலாமல் அவர் சொன்ன கொள்கையை உணராது தன் னிஷ்டப்படி செய்தால் பயனில்லை! ஆதலால் வேதங்களை நம்பிக்கையுடன் அத்யயனம் செய்து அதன் உள் கருத்தை அறியவேண்டும்.

ஆனல் பிழைபபிறகும் புகழுக்காகவும் வேதங்களை படிககாமல் புதத்ஹருதயம் விளங்குவதற்காக படித்து கருணை பாராட்டவேண்டும்! ஓ புத்தர்களான குழநதைகளே! அபபடி விபரீதம் நினையாதீர்கள். என்று பரம சாநதத்துடன் வேறறுமையில்லாமல் புததர்களிடமும் ஜைனாகளிடமும போதித்தார் ஓ புததா களே இனனும கேளுஙகள் அதன பொருமையை!

எலலோரையும மெடடு

ப, வேதத்துவனியால் விளங்கிடுமொன்றை
நாதாநதமாய் நாடுங்களேன் -(வேத)

அ ப போதஸகுணம காட்டியேநிாகுணம்
கூடவேயருள் காட்டு மயயா (வேத)

ச நலலவுளுக படிததிட வேண்டும்
கலலாருககெடுத துரைககவேண்டும்
மல்லாய் புரிவதை விட்டகன்றுவேத
ஸல்லாபஜோதி நிழல் வேண்டும-வேத

இப்படி வேத மநதிரததை கற்றுகொணடு அறிவுடைய மக்களுககும அறிவில்லா மக்

களுக்கும் எடுத்துரைத்து யாவரையும் வேத பிருமணர்களாகக்வேண்டும பின்னும் இந்த வேதமே ஸத்யம் வேதமே நிதயம வேதமே குரு வேதமே தைவம் வேதமே யெல்லாம. வேதமிலலா விட்டால கர்மங்களை செய்யவும் செயலிக்கவும் முடியாது ஆகையால் நானிந்த எங்கும் நிறைந்த வேத துவனியையே பரமாக நம்பியிருகஇறேன. அபபடியிருக்க வேதத்தை பழித்தீர்களானல் தன்னையே பழித்துகொண் டவர்களாவீர்கள் ஆதலால் அந்த வைரத்தை விட்டு, வேதம கறறு சாநதிகொளளுங்கள ஏ குழந்தைகளான புததர்களே! என்று கமபீர மாய் சொல்லி மறுபடியும் மொழிகிருர் இந்த சாந்திககும கோபத்திறகும விபரீதமானபடி யால் சாநதியான வேதத்திற்கு, கோபம் கொணடவரை போல பேசுவது உசிதமல்ல! ஆனால் முன் இயற்கயை முனனிட்டு கோபம வநதாலும், சாநதியென்னும் வேதமிருக்குமா னல் அநத கோபம அடங்கிவிடும! ஆகையால் வேதம் கறறு சாநதியுடனிருங்கள்! என்ருர்

பரம சாந்தம் கொண்டு உரைதத ஸ்ரீசுபர மண்யரின் அவதாரமாகிய பட்டபாதரை நமஸ

கரித்து சுதனவனென்னும் அரசன் சொல்கி ருன் ஸபயிலிருககும் அறிஜஞர்களும் இந்த சாநதியை கேட்டு ஆசசர்யமடைந்தாாகள.

அரசன சொலலுகிருன் (பைரவி) விருத் தம்) சாநதியுடனுரைத்த ஸற பிருமணா வாக யம் காநதமுட னென்னுள்ளததை கவர்நதே சென்று அஙகமெலலாம புளகி-புதத சரீர மாக தங்கமயம் வீசுதே ஸவாமி!

ஓ பௌளததர்களே! நீங்கள் சொல்வது என்னுளளததில் ஏறவில்லை! நீங்கள சொல வது பிசகு! அவவுததம பிருமணர் சொல்வது பால் கடலிலிருநது வரும அலைபோலிருக கிறது! என்ருன அரசன.

இதை கேட்ட பௌளததாாகள அப்படி யானுல் எஙகளுககு நம்பிககை வரும்படி ஓர் பரீஷை காணபிககவேண்டுமென்ருர்கள.

இதை கேடடு அரசன, யாருமறியாமல் ஓா மநதிரியை அழைததது, ஓர் குடத்தில் பெருமு ஒருநாகத்தை அடைத்து கொண்டு வா! என்று

சொல்லி குடத்தைகொண்டு வரும்படி செய்தான் ஓ புத்தாகளே! இக்குடத்தில் என்னது? எது இருக்கிறதென்று சொல் லும் கக்ஷி ஜயமாகும் என்று உரைத்தான் அரசன்.

புத்தாகள் அக்குடத்தை நோக்கி, இக் குடத்தில் கருநாகமிருக்கிறதென்று சொன் ஞர்கள் ஸ்ரீபட்டபாதரை கேழகவே! இக் குடத்திலிருப்பதை மட்டும் தான அவர் அறிந் தார்கள். தன்னை போலுள்ள அதுவும பரம் மஸ்வரூபமென்பதை இவர்கள அறியவில்லை! போலும. அதுவும் எனஸ்வரூபம் என்று உரைத்து என் ஹருதயத்தில பூஜித்துவரும் சுப்ரமணியாக கூடாதோ? என்று ஸயதவ பாவனையில் சிலது நேரம யோசித்து ஸ்ரீபட்ட பாதர் கும்பத்தை பார்த்து சாந்தமுடன் உரைக்கிறார்

(நாதநாம க்ரியா—ஆதிதாளம)

ப. கும்போத்பவனே ஸ்ரீஅம்பரயாக (கும்

அ. ப கம்பமதில நின்றவரே காருண்யா
(கும)

ச கம்பளமாம குடியை காட்டிடும்
தம்பளமாக தானுய சோபிககும்
பிம்பனமாய சநதிர உருவம காண
எமபிரானுல இயம்பினபசுயே (கும்)

இவவிதம் கும்பதனை துதி செய்து மறு படியும் சொல்கிருர். இநத வேதஙகள் உண் மையானுல், நாஸ சுபரமண்யரின் அவதார புருஷனுல இந்த ஸவர்ண கும்ததலெ சந்திர பிமபம் போல, யாவரும் மோகிக்கும்படியான ஓா தஙக விகரஹம் இருககுமென்று சொல்லி கும்பதில் கைய் விட்டு எடுததார, உடனே யாவரும் ஸ்ரீபடட பாதரின கயயில அழகு வாய்ந்த ஓா ஸ்ரீசுபரமணிய திவ்ய விக்ர ஹத்தை கணடு, ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம! என்று சொல்லி வேதமே தைவம்! வேதமே தையம! என்று கூறியாவரும் ஸ்ரீபட்டபாத ரின் பாத கமலங்களில் வீழ்நது மன்னிபபு கேட்டு தெளிநதாாகள். பிறகு யாவருக்கும்

அபயமளித்து ராஜதானியை விட்டகனறு தன் மனையை அடைநது பல்லாயிரம சிஷ்ய கோடிகளுக்கு வேதமோதி வைத்தார். அதில் முக்கிய மாணுக்கர் ப்ரமமாவின் அவதாரமாகிய மண்டன மிச்ரரெனபதை யாம் அறிவோமல்லவா? வேதத்தினுல் சாந்தியுணடென்பதை ஸ்ரீசுப்ரமணயரின் அவதாரமாகிய ஸ்ரீபட்டபாதர் அறிவித்தார.

இதை படித்து மனனம செய்வர்களும் ஸ்ரீசுபரமண்யருடைய அருளுக்கு பாத்திரமாவார்கள்

சாந்தி ஒன்றும் அத்தியாயம

முற்றிற்று.

ஓம்

ஓம் தத் ஸத்

சாந்த

ஸ்ரீசுப்ரமணய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

இரண்டாம் அத்தியாயம்

ஸ்ரீசங்கரர் அவதாரமும லீலையும்!

மலையாளத்தில் திருசிவபேரூர் என்ற இடததிற்கு அடுத்தாக காலடி என்ற ஒரு கிருமம் உண்டு! அநத கிருமத்தில் நாராயணன் நம்பூதிரி யென்ற ஓர் உததம அந்தணர் இருநதார். அவருக்கு சிவகுரு என்ற ஓா ஸற்புததிரனுண்டு! அவனுக்கு எல்லாவித விததையும் குருநாதனருளால் பதினலாம் வயதிற்குள் அறியும்படி செய்தார். பிறகு ஸ்ரீநாராயணன் நம்பூதிரி தன் மகனுக்கு மணம் செயது வைக்க

வேண்டுமென்று பெண்ணை தேடலாயினர். அப்படியிருக்க சிறுவனுகிய சிவகுரு குருவினிடம் வந்து வணங்கிச் சொல்கிறார் ஓ குருநாதா, எனக்கு மணம் செய்வதற்காக என் தந்தை சிரமப்படுகிறார் எனக்கோ அதில் விருப்பமில்லை! ஏ குருநாதா! என்று நமஸ்கரித்து நின்று "மங்கயர் வலைக்கு அகப்பட்டால் மீளவதில்லை என்பது அறிஞர்களின் கருத்தல்லவா? அதை அறிந்திருந்தும் பள்ளத்தில வீழ்க்தல் முறையோ? ஓ என் ப்ராண குருவே! என்று மனம் துடித்தவனுக சிவகுரு பாடுகிறான்.

முகாரி —(என்றைக்கு சிவ கிருபை மெட்டு)

ப எந்த ஜன்மமுன் கிருபைகிட்டுமோ
ஏழையென் ஏன்ன தீருமோ (எந்த)

அ. ப. மந்த புத்தியைதள்ளி அந்தமதை காண
எந்த நேரமும் உன் நினைவிருக்க (எந்த)

ச பொன்னுல் பூஷணம் பொக்கிஷ வாழ்க்கையும்

பின்னலெல்லோர் நிலையில்லா ஆகையை
சொன்னாரடியார் சொத்தைத் தேடிடவே
தனனால் சுதந்திரம் சுத்தர்களை சேர
(எந்த)

என் அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் குருவே!, இந்த பொன்னை அணிந்த கட்டழகியும், பொன்னும் இதெல்லாம் ஓர் மின்னலுக்கு ஸமானமாக இருந்து க்ஷணத்தில் மறைந்து விடுமல்லவா? தங்களை போன்ற குருநாதர்களின் வாக்கியங்களை தனக்கு உபதேசிக்க வில்லையா? ஆகையால் இந்த சரீரமாகிய பெருய் ஸம்ஸாரகடலை கடத்தும்படி கேட்டு கொள்கிறேன் என்று அஞ்சல் புரிந்தான்.

இந்த அருமை மொழிகளை கேட்ட குருநாதர் நீ சொல்வது சரிதான். ஆனால் உனக்கு உன் தபோ வலிமையால் ஓர் புத்திரனுண்டாவான. அவன் ஸாக்ஷாத் ஈசவர அவதாரமாக சோபிக்க போகிறான. ஆகையால் நீ மணம் புரிந்து இல்லறத்தை நன்றமாக நடத்திவா! எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் தனக்கு புத்

திரளாக ஜனிக்கப் போகிறதென்றால் நீ மணம் புரிந்தால் என்ன? மணம் புரியாமல் ஸந்யாஸியாய் இருந்தாலென்ன? இரண்டும் ஒன்றே! பின்னும் தனக்கு பகவானே குழந்தையாக வருவாரானால் கிருஹஸ்த தர்மமே மேலானது! மனதை திடப்படுத்தி, சிவ குருவை ஆசீர்வதித்தார்.

குருநாதரின் ஆஜ்ஞைப்படி ஸ்ரீ ஆர்யாம்பாள் என்ற ஓர் உத்தம பெண்மணியை சிவ குருவுக்கு மணம் செய்து வைத்தார். பிறகு கொஞ்ச காலத்திற்குள் சிவ குருவின் தந்தை காலமாகவே, அவருக்கு வேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் செய்து முடித்தார்கள். ஸ்ரீ ஆர்யாம்பாளும் சிவகுருவும் எவ்விதம் இல்லறத்தை நடத்தி வந்தாரென்றால், வஸிஷ்டர் அருந்ததியை போலவும், லோபாமுத்ரா அகஸ்தியரை போலவும் இல்லறத்தை நடத்தி வந்தார்கள். காலையில ஸூரியோதயத்திற்கு முன் எழுந்து நியமாதிகளை முடித்து ஈச்வரார்ப்பணமாக நிஷ்காம .காம

2

யோகம் புரிந்து வந்தார்கள அப்படியிருக்க சிவகுருவின் தர்ம பததினியாகிய ஆரியாம் பாள் வினவலானுள் ஓ என் பரியநாதரே; "தஙகளுககு தெரியாததில்லை! ஆனாலும நாம் ஈச்வரார்பபணமாக செய்யும கர்மத்திற்கு நமககு ப்ரம்ம நிஷ்டை கூடுமென்பதை அறிவோம் என் புததியானது ஓர் மக்கள் பேற் இலலையே என்று வருததமுறுகிறேன் நாம் வேறு காமியங்களை விருமபவில்லை ஆகை யால் இந்த நிஷ்காம கர்மததின் பொருட்டு ஓா ஸற்புததிரன் பிறப்பானு? என்று வினவினுள இதை கேட்ட சிவகுரு, ஆம்! நாம இன்று முதல இந்த தக்ஷிண கைய்லாயமான திருசிவ பேரூர் அடைந்து, அங்கிருக்கும் ஸவயம்பு லிங் கததை ஆராதிதது மக்கள பேறு பெறுவோ மாக என்று சொல்லி பூர்ணு நதிகரயைவிடடு திருச்சூருக்கு வந்தார்கள். அநத திருசிவ பேரூரில் சுமாா ஐயயாயிரம் ஆண்டிற்கு முன் னிருநத நைய்யைகூட அநத ஸவயமபுலிஙகத் தில் இனறைக்கும் பார்க்கலாம். அந்த திவய க்ஷேததிரததில் ஓா மண்டலம் பஜனம்

இருந்து, மறுநாள் கனவில இருவருக்கும் பக யான் தோன்றி "உஙகளுக்கு மாாக்கணடே யா போல் ஓர் ஸதபுததிரன உணடாக கட வது!" என்று திருவாய் மலர்நது அருளி மறைநதார்.

இருவரும் கண்ட கனவின மூலமாக நாம் பஜனயிருநதது இறைக்கு முடிவுபெறறது! தன யராகேும! இல்லததிற்கு போவோம்! எனறு சொல்லி அநத வடககு நாதரை த்யா னிதது கொண்டு இல்லம் வநதடைந்தார்கள.

பின் சிவகுருவின் அன்னத்தின் மூலமாக ஓர் சைதனயம் வநது உள புகுநது, அதன பின் அவாது தர்ம பததினியான ஆரியாம் பாளிடம் சோநதது. தேவி கர்பம தாஙகிய அளவில் ஸமூக வொளிக்கும் ஞான வொளிக் கும் மேலாய் ப்ரம்மவொளியாக முகம்வீசிற்று பூர்ண மஙதமானதும் "தாமே குருநாரான குழநதை ஜனிததார்!" உடனே தேவர்களும் சிதநர்களும் கானம்பாடி ஸவஸ்தி வசனம் கூறவும், தும்புருநாரதர் பாடவும் ரம்பை

திலோத்தமை நாட்டியம் செய்யவும் அதிகுதூகலத்துடன் அவதரித்தார். அநேகம் திக்பாலர்களும் வந்து புஷ்ப வர்ஷம் செய்தார்கள். குருநாதர் ஜனித்ததும் அவ்வூரில் எல்லா ஸாமான்களும் மலிவுற்றன. வியாதிகள் ஒழிந்தன. ஓதுவாருக்கு அக்ஷரஜ்ஞான முண்டாயிற்று எல்லாம் சுபிக்ஷமாகவே இருந்தது. இப்படி மஹா புருஷர் ஜனித்ததை கண்ட ஆரியாம்பாள் இதென்ன? மல்லிகையும் முல்லையும் பல புஷ்பங்களும் மேல் விழுந்திருக்கிறதே! ஆச்சரியம்! ருஷபாரூடமாக பரமன் தோன்றி ஸாக்ஷி கொடுத்த கனவு உண்மையாயிற்று என்று அதிசயப்புற்றார்கள். உடனே சிவகுரு நெல் முதலிய தானியங்களும் தக்ஷிணையும் அந்தணர்களுக்கும் எல்லா ஜாதியாருக்கும் கொடுத்தார். இப்படி ஸ்ரீசங்கர பகவான் சிவகுரு வென்றபட்டருக்கு மகனாக வந்து திருவிளையாடுகிறார்.

ஸ்ரீ ஆரியாம்பாள் யம்மையார் திரு குழந்தையை தொட்டிலில் போட்டு ஆட்டுகிறார்.

(நீலாம்புரி—ஆதிதாளம்)

ஆதியந்த மில்லாத அமலனே ஹரனே
வேதியரால புகழும் வரதனே வரனே
மகிமைபொருந்தியவனே அகிலகுரு பரனே
முகிலாய பேசுவனே மூர்த்தி ஸ்வரூபனே
சங்கரனே தாலேலலோ—(ஆதி)

ஸ்ரீ ஜகத் காரணராகிய பரமேச்வரன, ஸ்ரீசங்கரராக அவதரித்தபோது திகபாலரும் மூவரும் கூடி, சிஷ்யர்களாக ஸேவிக்கும் பொருட்டு அங்கங்கே அந்தணர் குலத்தில உதித்தாகள (அதன் விவரம் முழுதும் இலல") விடினும் அஙகங்கே பாடல்கலைடு தெளியும முதலாகவே ஸ்ரீசங்கரர் குழந்தையாக அவ தரித்தபோதே எல்லா தேவாகளும ஆசிகூறி பரமஹமஸ நிலையை காட்டி நிதயாநந்தம் கொள்ள செய்தார். அப்போதே ஸ்ரீசஙகரர், திருமூர்த்திகளையும அஷட திகபாலரையும் கடந்தவர் என்று நன்கு விளங்கும்.

இந்தப்படி திவய தேஜஸ்வாய்நத குழந்தை பிறந்ததை கண்ட சிவகுருவானவர், தன் மக

னுக்கு (ஈச்வரனருளால் பெற்றமையால்) ஸ்ரீசங்கராமெனனும் நாமத்தை சூட்டி அந்தணர்களுக்கும் ஸாதுக்களுக்கும் அன்னமிட்டு திருப்தி செய்தார்கள், குழந்தையை பார்க்கவரும் தாய்மார்களெல்லாம், (கோபியர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை வாரியணைப்பதைப் போல) அவ்விடம் வந்து திருகுழந்தையை வாரி அணைக்காமல் போவதில்லை இப்படியாக நாமெனும் மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தார். அப்படியிருக்க,

(வினதாசுதா—மெட்டு

ப, கோயிலினுள்ளிருக்கும் கலசகுண்டலமும்
குழவியின்-கழுத்தில் கண்டார் =கோ

அ, ப, ஆயிரம் பேருக்கு அன்னமளிக்கையில்
வாயுவால் கிளம்பி மறைந்தாரய்யா-கோ

ச; உடனே பார்க்கையில் எட்டு உருவமாக
உட்கார்ந்திருப்பதை உகந்தே கண்டார்
அஷ்டமூர்த்தியும் வரேயாகுமென்று
சிஷ்டர்கள் துதி பாடினரய்யா —கோ

இந்த விதமாக கோயிலுள்ள இருக்கும் ஆப ரணம் இசகுழநதையின கழுததில் காணவும, ஸந்தாபபணை நடககும்போது வாயுவின் வேகத் தால் காணுது சென்று, தான் எட்டு திருகுழந தைகளுமாக விளையாடி சிலஅறபுத ஸிதஙகளை பகதர்களுககு காட்டி தோததரிகக செயதார். "தான ஈச்வராமயம" எனபதை குழநதை உரு வத்திலேயே மக்களுக்கு அறிவிககிறார்

இனனொரு தினம வீதியில ரதோத்ஸவம் வரவே, அந்த ரததநின் மேல் ஸ்ரீசங்கரன இருபபதைககண்டு, ஓ ஹோ! இசசிறுவன "சிதபுருஷனே யாகும்! குழநதையைபோல நடித்தாலும இவன் குழநதையல்ல ஸாக்ஷாத மங்களததை கொடுககும ஸ்ரீசஙகர பகவா னேயாகும்! யாவரும வாருங்கள தோழர்களே இவனை நமஸகரிதது துதிபாடினோமானல் இநத ஸம்ஸாரகடலை சீக்கிரமாக கடநது விட லாம்! வாருங்கள்! வாருங்கள! என்று வீதிக்கு வீதி சொல்லி கொளபவாகளும நமஸ்கரிபப வர்களும், துதிப்பவர்களுமாக யாவரும் ஸேவிதது நினறாகள

இந்த வைபவத்தை அந்தர் முகத்தில் கண்டு ஆனந்த மடைந்த நாமும் துதிக்கிறோம்.

(சிதம்பரநாதா—மெட்டு)

ப, சிதகலநாதா- சேவடிதாதா
தித்தித்திடவே-தேகமதில் தோன்றி-சி

அ ப, மத குஹையில்வளரும்-புனிதமாய்
சொற்றுணர்த்தியே-சொந்தமாக்கிடாய்-சி

ச, பற்பலவாய் பாரிலுதித்து
நற்பதமென நச்வரம் கண்டு
மத்பதமும் மணியும்- முக்திக்கு
சேர்த்து மருமை-பொற்பதநாதா ..சி
நம் பார்வதிபதயே-ஹரஹரமஹாதேவ

இரண்டாம அத்யாயம முற்றிறறு

ஸ்ரீசுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

மூன்றாம் அத்யாயம்

உபநயனமும் வித்தியும்

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீகுருநாத குழந்தையின் மூன்றாம் வயதில் தந்தை சிவகுரு காலமானார் இதை அறிந்து பந்துக்கள் யாவரும் வந்து சடங்குகளை நிறைவேற்றி வைத்தார்கள். பிறகு தக்க பருவத்தில் உபநயனம் நடத்தி பூர்ண பிக்ஷையை தாயினிடம் பெற்றுக்கொண்டு பெரியோர்களுடைய ஆசிர்வாதத்துடன் ஓர் அத்யயன பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டார்.

(எந்தனிடதுகோனும—மெட்டு)

எப்படி எனறுல

1. குருகுலம் சேர்ந்துவேதம் குடைந்து
கண்டறிந்தார்
இருவினை போகுமவிதம யெதுவென்று
ணர்ந்திட்டார்
பருவமதிலேலகணை பார்த்திடவேணடும்
மென்றூர்
எருமலவர கிழத்தனம வந்தால முடியா
தெனறூர்—கு

2. நித்யமெடுக்குபிக்ஷ அன்னத்தையே
புஜிப்பார்
ஸத்யம்தவறாமல் ஸற்குரு பாதம்காணபார
வித்யாவுலகமென்று சொல் சொல்
சொலலென்பார்
ஸத்யம் நானுரைப்பதை கேளுஙகள
சிஷ்யாளெனபார்—(குரு)

குருகுலத்தில் இந்த விதமாக வாஸம் செய்து, நித்தியம் பிக்ஷான்னத்தை புஜித்தும்

ஒருதாம் குரு சொல்வதற்குள. துடைதத கண ணாடியில் முகம் தெரிவதைபோல அப்படி அப்படியே வேதஙகளை பதிய செயவார். யாவரும விததயை கறறு மிதயாஜாலமெனறு இவ்வுலகததை கணடு தெளியுங்கள எனறு தன்தோழர்களிடம சொல்லி வறுப்புறுததுவாா ஒரு ஸமயம் "இநதிரஜாலம கனவு போன்ற இவவுலகததிலா இவ்வளவு துனபம்? என்று மனனததால் உருகி சாந்த ஜோதிக் குளனுழைந்திருப்பார் சில சமயம "நாமே எல்லாம! என்று ஆநநததுடன இருபபார். சில சமயம் இவவுலக மககள் வீணாய் "அந்தர் முகததில ஆடடும் ஆணடவனை உணராது மோசம் போகிறார்களே! ஹா! கஷ்டம! அவர் களையும ஈடேற்ற முடியாதா? என்று ஸமத்வ பாவனையிலும் இருப்பார் சில சமயம தயான நிஷ்டையிலும அமுநதியிருபபாா இபபடி கிட்டுவதென்றால் அநேகம் ஜன்மங்களில் முயற்சித்த பலனனது தற்போது கிடைத்தா போல எல்லா நற்குணங்களும் ஸ்ரீசஙகரரிட

மிருந்து தேஜஸவீசிகொண்டு இருந்தது இந்த விதமாக,

(எந்தனிடத்து தோளும்—மெட்டு)

1 பரமசர்யமாக படித்தா ரேழாண்டு
அருபத்தாறுகலையும் அணடியேகண்டு
பொறுமையென்பாடி போற்றிடு
மொனறினை
குருமடம்விட்டு குடிலை ஏகினா —ப்ரமம

2 அம்மயாமாரியாமபாலை கண்டு
அஷ்டாங்கம் புண்ணி ஆதிபொருளைதேட
செமமையாய பல சாஸதிரமறிந்தேன்
உணமையருளாலே உணர்தேனம்மா-(பா

ஸ்ரீசஙகரர் பன்னிரண்டாம் வயதிற்குள் சகல கலைசும கறறு வீடடிற்கு வந்து தாயை நமஸகரித்து ஆசி பெறறுர். அப்படியிருக்க, ஸ்ரீசங்கரருடைய கனவில் ஸ்ரீதுர்வாஸா வந்து அஷ்டாங்கயோக முரைதது மறைந்தார். கபில முனிவா த்யானததின் ஒழுக்கததையும் காட்டி மறைந்தார். ததீசிமஹருஷி வஜரால

யததை காட்டி மறைந்தாா, இபபடி ஒவ வொரு ருஷிகளும் ஸ்ரீசங்கரருடைய கனவில தோன்றி ஒவவொரு ஸிதநியை காணபிதது மறைநதார்கள. அதாவது ஸவட்ந திருஷ்டி முனனால் வரவேணடும அதன பிறகு ஜாக ரததிலேயே முன் வநது நின்று உரைப்பது போல முக்தர்கள் தாசனம் கிடைதது தன்னை அவதார புருஷராக்கி விடுவார்கள் என்பதை தன்னுடைய ஏகாகரசிததததால் உணர வேண்டும் !

சாநதி

நம :பாாவதீபதயே-ஹரஹர மஹாதேவா

முனரும அதயாயம முறறறு

ஓம் தத் சத்

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

நான்காம் அத்யாயம்

துறவு பூணல்

ஸ்ரீசங்கரர் தாயை நோக்கி ஸந்யாஸியாக உலகத்தில் ஸஞ்சரித்து பக்த கோடிகளுக்கு யோகத்தை ஊட்டும்படிக்கு அருள புரிய வேண்டுமென்று தாயிடம் தேச ஸஞ்சாரம் போக விடை கேட்கிறார்,

ஸ்ரீ சங்கரர் (இராகம்-பைரவீ)

ப. தாயே விடை—தாயேன-தலையனுக்கே

அருள் தாருய்வந்து துறவுபூணவே-தாயே

அ. ப. பாயேயென சுருணடு படர்ந்திடு
முலகில்
பாரெனசொலலி பரமதை காணவிடை-
(தாயே)

ச உடலை சுமந்தது போதுமேயினி
கடலை கடாந்திட வேணுமே-அம்ம
உள்ளமதைகாண உண்மைகுருவை தேடி
பள்ளத்தில் மீன்போல டிதைககு
மெனக்கு-தா

இவ்விதம் தாயிடம் துறவு பூண கேழ்கவே, தாய மனம் கலஙகி ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாயிருந்தார். அதை கண்ட சங்கரா! ஒ அம்மா, ஏனிப்படி? மௌனமென்னிடம்? சற்று பேசி ஆசீர்வதிக்க கூடாதா? நான் உன் அருளை பெறுது உழலும் பாபியா? முன்னுவ தாயே தைவமென்று வேதம உரைக்கிறதே! அமம! இந்த தனையனுடைய பிழயை பொறுத்து ஈச்வர கடாக்ஷத்திற்கு ஆளாக்க இனனும் எத்தனை நாழிகை இருக்கிறதோ? தாயின அருள இருந்தால் அல்லவோ ஸநயா

ஸம் கொள்ளலாம்? தாய் மனமிரங்கி ஆசீா வசனம் கூறிவிட்டால் எந்த தேவர்கள் வந்தா லும் அதை தடுக்க முடியாது, ஆகையால அம்மா, சற்று என்னிடம் பேசி என்னை கரு தார்த்தனுக்கவேண்டும்! என்று தாயின் பாத கமலங்களில் வீழ்ந்தார்.

உடனே தாய மகனை எடுத்து ஆசிகூறி சொல்கிறார்" என அருமை கண்ணே, பிறந குமா? என்று பிறந்த குழந்தை நீ! அதிலும எவவளவோ தபத்தில உன் தந்தை பெற்றார், நீயோ இபபோது துறவியாக வேணடுமென் கிறுய! நிதய கர்மாதிகளும் என் சடங்குக ளும் எந்தவிதம் செய்வாய்? அப்பா! ஆன தால் கண்ணே; துறவி வேண்டாம்! எனறுர்.

தாயின் பயமுடைய வசனத்தை கேட்டு, சின முத்ரயை உடைய சங்கரர் சொல்கிறா.

(விருத்தம் - மோகன ராகம்)

எத்தனை யப்பனே எத்தனை யம்மயோ கடந்து
சித்தனை போலுன் வயற்றில் பிறந்ததாக

சுத்தனை எண்ணினையோ அதைதனை பிறவியிலும்
முத்திக்கு தேடி இத்தின மறிந்திட வந்தே
னம்மா—

இந்த உத்தம வைராக்ய வாக்யததை கேட்டு, தாம் நடுககமுற்று மகனை வாரி யணைத்து சொல்கிறார். "தகப்பன் ஸ்வாமி யான சுப்ரமணியோ நீ?" என்று தாய கேட்டதும், உடனே சங்கரா "ஆம! நான் சுப்ர மணி தான். இவனும் மறறுமுள்ள முக்தர் களும நான்தான்!" என்று விடை யளித்தார.

தாயானவள் சோகநீர் பெருக்கிக்கொண்டு, எந்தவிதமானாலும, எனனை ஸமாதானப் படுத்தவேண்டும் எனவயயநே, ஈசா! என்றுள். இதை கேட்டதும குருநாதர் மௌன மாயிருந்தார்.

மறுநாள் காலையில் பூர்ணா நதிககு ஸநானத்திற்கு போகவும், ஆற்றில் இறங்கினதும் ஒரு முதலை நாரதரால சாப விமோசனததின் பொருட்டு ஸ்ரீ சங்கராருடைய பாதத்தை பிடி

தது கொணடதும், அம்மா! அம்மா! என்று கூவினதும் அம்மயும் ஒடிவந்து பாாக்கும் போது என்ன செயயவேண்டும் அப்பா! என்று கேழ்க' குழந்தை சஙகரர் சொலகிருர் அமமா! "நீ ஸங்யாஸம் கொள்! எனறு சொல். ஆனல் தான் என்னை பிடித்த முதலே என்னைவிட்டு நீங்கும்! என்ருர். இதை கேட்டதும் தாயானவள். ஒ ஹோ! உனனை முதலையா பிடித்திருக்கிறது? ஈசுவரா! எதத னையோ கஷ்டபபாடுடன் பிறந்த இச்சிறு குழநதயைத்தாஞ உனககு திணடவேண்டும்! பூமியில் பிறந்ததே பாபம்! அதிலும் "பிறந்தது முதல்கொணடு துககமே அனுபவிக்கும் எனக்கு ஒரு சரணமும இல்லே போலும்!" என்று பலவாருக புலம்பி ஏஙகி தாயின் கண்களில நின்று நதி பெருகுகிறதோ என்று பிரமிககும்படி கண்களில் நீர் பெருக்கி, ஓா நதியையும காணுமல் "தன் மகன் உரைத்த வாக்யத்தையே, "நீ ஸங்யாஸம் கொள்' என்றதும் முதலையானது ஸ்ரீ சங்கரருடைய காலே விட்டு வெளிவாநது திவ்யமனித உருவம் தாங்கி ஸ்ரீ

சங்கரருடைய பாத கமலங்களில் விழ்ந்து மறைந்தது

பிறகு ஸ்நான முதலிய கர்மானுஷ்டானங்கள் முடிந்து மனைக்கு வந்து அம்மயிடம் தேசாடணம் புரிந்து ஸற்குருவை நாடி ஸந்யஸிக்க உத்தரவு கேழ்கிறா

(எல்லோரையும் - மெடடு)

ப, சங்கரா வென்ெருகு தரம் சொன்னால
சங்கை யில்லாமல் வருவேலம்மா--சங்

அ-ப, அஙகங்கே சென்ருதி குருவைத்தேடி
தஙக பதுமையென சாாந்நிடயிங்கு--ச.

ச; சுதந்திர முடனிருக்க வேண்டும்
சுத்த மனதுட னிருக்கவேண்டும்
சுற்றத்தாருட நேற்றமா யிருக்கவே
மற்றவரை ஏசாதிருகக வேணடும்- சங்.

இவ்விதம் பாடி தன் தாயை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து ஆசீர்வாதத்துடன் குருவைதேல் புறபபட்டார். புறப்படும் வேளையில் குயிடி

கள ஹரிங்காரம பாடவும் பல சுப சகுனங்களுடனும் ஆநந்தமடைந்து சொல்கிறார்.

(ஹரிகாமபோதி — ஆதி)

ப; என்னுட நேயாவும் வந்திடுதே
மன்னுயிர் களெல்வாம்—எ.

அ·ப; பொன்னனையணியர் மயகலையறுத்தேன்
அன்னையென அடைந்தேன் யாவும்—எ

ச கருடன் வர்னதில் வளையம் வருதே
இரு குயில்கள இனிகுரல் பாடுதே
அறுவராட்டம் அடங்குவதற்கே
சிறுவனுக வேலை புரிந்து யாவும்—எ

இவவிதம் சுப சகுனங்களுடன் ஸ்ரீ சங்கரர் குருவை நாடி புறப்பட்டார். சாந்தி.

நாலாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.)

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீ சங்கர கீதை

ஐந்தாம் பாகம்

குருவை அடைதலும் குரு மகிமையும்

எல்லா பூதங்களையும் சேர்க்கும் ஆதிபரம பெயருளையே த்யானமாக் கொண்டு ஸ்ரீ சங்கரர் புறப்பட்டார்

(வினநாசுத — மெட்டு)

ப; தேகம் நானல்லா வென்று ஸதா
த்யான சுகமாக புறப்பட்டார்—தேக.

அ ப; மகத்தை காண அகஸேவை புரிந்து
மோககாடும ஆசைமலையும் கடந்துதேக

ச, நற்மதா தீரண்டை நாடியே செல்ல
பற்பல வேதவி சாரணையாக

கற்பித மென கண்டு காய முலகமும்
நற்பத மறிய நற்குருவை தேடினு
ராசான் — தேக.

ஸ்ரீ சங்கரபாதர் காடுமலை வனுநதிரங்களை கடந்து நறமதா நதிக்கரையை நோக்கி ஆநந்தத்துடன் உள்ளம பூரிக்கக்கண்டு, நற்மதா தேவியை நமஸகரித்து பாடுகிறார்

(காபபி — ஆதி தாளம) ஈடிணமே - மெட்டு

ப; ஆநந்தமே பரமாநந்தமே — நறமதா
தேவி யம்ம — ஆ

அ. ப; காருந்த கானம கருணுகரி தேவி
ஞாஞநந்த மயமே - நயநதே யருள — ஆ

ச, வீட்டு பேற்றை யடைய வரமருள
வேண்டுமே
மீக்ஷிபெற தூண்டுவாய - நறமதா
ஆக்ஷிபெற தாஙிடாய் - ஆதியோல்
அமல குருவை தேடி யடைந்திடும் — ஆ.

ஸநயாஸம என்ற ஒரே அகண்ட ஜோதி யில் சேருவதற்கே சித்தம் கொண்டு காவி

யுடை தரித்த ஸ்ரீ சங்கரர் நர்மதாதீரம் அடைந்ததும், அங்கோர் ஆநந்தம் கிளம்ப த்யானத்திலமர்ந்து உள் முகமாக அவ்விடமிருக்கும் குருவை மனகண்ணால் பார்த்து நினைக்கலானார்.

(விருத்தம - கலயாணி)

அநந்தமே இவ்விடம் ஆதி குருவா யுபதேசிக்க
சினங்கொண்ட வுணர்களை சிதைதெறியவே
நர்மதா தீரகுஹையில் நிஷ்டயி லமர்ந்திட்டார்
நற்பதம் தரவே இங்கெனக்கு!

மனகணணால் தியானித்து குருவை நமஸகரித்து பரமாநந்தம் கொண்டு சொல்கிறா-

(மோகனம விருத்தம)

ஆயிரம மாணாக்கருக்கு ஆயிரம் முகமா
யுபதேசிக்கும்
பாயிரம் காணாமல் பட்டிட்டு மறைந்துறைக்
கும்போது
திரைதிறந்த திராவிடர் பார்க்கயிலெரிந்து
அரணியை விட்டு வெளி சென்றொருவன்
பதைத்தான்.

இப்படி ஸ்ரீ அநந்த பகவான ஆயிரம் மாணுக்கருக்கு ஒரே வேளையில் பாடம் சொல் வதை கேட்ட, மதிமயங்கின சிடர்கள் திரையை திறந்து பார்க்கும்போது அநந்தருடைய விஷ ஜவாலை பொறுக்க முடியாதவராய சாம்ப லாணுர்கள்! அதிலொருவன் ஜலஸ பாசத் திற்கு போகவே, குறவளை கேழகாத போன தினுல் குரு சாபததிறகு ஆளானுன் இதை கண்ட அநந்தா "நீ ஓர் யக்ஷஸஸாக போ! என்று அநத சிஷ்யனுக்கு சாபமாகிய ஆசீ வாதம் செய்தார். உடனே அனறு முதல் கொண்டு யக்ஷஸஸாக இருநது மறுபடி விமோ சனம் கேழ்கவே, "பச் ? என்று சொல்! யார் அதற்கு "பக்வம்!" என்று உரைக்கிறுர்களோ அவர்கள உன் சாபத்தை நீககுவார் எனருர். இதை தலைமேல் கொண்ட யக்ஷஸூம் காட டில் வஸித்துவர கூடியவாகளை கேழ்வி கேடடு பதிலளிக்கா விட்டால் தின்று விடுவதுமாக இருந்தது அபபடி யிருக்க சநதிர குப்தா என்ற ஓர் உத்தம அந்தணர் அவ்விடம வரவே, யக்ஷஸூம் பச்! என்று சொன்னதும், "பக்வம்!

என்றூர் சந்திர குப்தா ! இதை கேட்ட அளவி லேயே யக்ஷஸ்ய சாபம் நீங்கி பிராமண உருவ முடன் தோன்றி சந்திர குப்தரிடம சொல் கிருன். ஓ பிரும்மஞானகுமா ! நான பதஞ்சலி சிஷ்யனுகும ! இப்போது அந்தணராக வந்து என் சாபத்தை தீர்த்ததும் என் குருநாதரின் அவதாரமாகுமென்று நினைக்கிறேன ஆகை யால் இப்போது அவருடைய ஸூத்திரங்களை சொல்கிறேன. செம்மையாக எழுதுமென் ருன் உடனே ஸூத்திரங்களை பாடவும், ஆலிலையில் கை நகத்தால் இருபத்தெட்டு நாளையில எழுதி முடித்து மூட்டை கட்டி, தலை யில் வைத்துககொண்டு சந்திரகுப்தர் புறபட் டார், யக்ஷஸ்யம் சாபம் நீங்கி திவய சரீரத் துடன சிவலோகம் அடைந்தது

பிறகு சந்திரகுப்தர் தன் பாண்ணத்தை ஓர் நதிகரையில் வைதது ஸ்நானததிற்கு இற ங்கிஞர் உடனே ஆடுகள் வந்து எழுதியிருந்த இலைகளை கொஞ்சம தின்றது. அதை கண்டு அந்தணர் வியபுற்று மீறி இருப்பதை எடுத்து

சென்று, நாலு ஜாதியிலும் நாலு பெண்களை மணந்து, நாலு புத்திரர்களை பெற்று, நாலு வேதங்களின உட்பொருளை விளக்கும்படி உத்தரவிட்டு, தான் கயிலை அடைந்து தவம் புரிந்தும. தறபோது நர்மதா நதி கரையின் குஹையில் நிஷ்டை புரிந்து கோவிந்த பாதராக இருப்பதை தன்மன கண்ணால் ஸ்ரீ சங்கரர் அறிந்தார்.

நிஷ்டையிலிருக்கும் ஸ்ரீ கோவிந்த பாதருமசஸலான ஸ்ரீ சங்கரன் உருவமாக வந்திருப்பதை ஜஞான கண்ணால் அறிந்தார். தியானத்திலிருந்த ஸ்ரீ சஙகரா, குறவன் நிஷடயிலிருப்பதை கண்டு மனோமயமாக பாடி ஸ்ரீ கோவிந்த பாதருகரு வணங்குகிறார்.

(திருவடி சரணமென்று — மெட்டு)

ப, திருவடி சரணமென்று நான நம்பி வந்
தேன்.
திராநோய்க்கு மருநதென - உன் திருவடி

அ. ப; குருவாயென் னுள் தோன்றிட
கருவயிறறில் தள்ளி வருத்தப்படா
திருக்க — திரு

ச ; காடுமலையை கடந்தே வந்தேன
ஏடு கணடிடவே இங்கு நிலறேன்
மாடுமக்களிவையோர் பகல் கன
வெனறு
பாடுபட்டு தேடி பரமசாந்த குருவை-தி

ச , அன்னை வயற்றி யடைத்தது போதும
தன்னியலுககு வேண்டும் — குருவே
முன்னம் கொண்ட மூட்டையை மீழ்
கலே
அன்னை கருணைக்கும் மேலனந்த
குருவே — திரு-

புறத்தில காணுத பூணூல் உடைய ஸ்ரீ சங்கரர் மறுபடியும் குருவுககு ஆநநதம் வரும்படி புலமபுகிறா

(அயயே மெதத கடினம — மெடடு)

ப , இன்னும இரககம் வல்லையா - எளிமை
யிடம் — இ.

அ-ப ; மன்னுயிர் வாழ்கை துயரமென் றறிந்
திட
கணனும் துடிக்குதே கருணையிரங்கி-இ

ச; ஆசைகளை துரத்தி நல் ஆசானை கூடவே
வாசை கொண்டிங்கு வாடின முக
முடன்
இருக்கேன, மருக்கேல. தருக்கேன்.
தாளினைதா - (இன்னும்)

ஸ்ரீ சங்கரர் புலம்புவதை கேட்ட ஸ்ரீ கோவிந்த பாதா குஹையை விட்டு எழுந்தார். உடனே சஙகரர் மன கண்ணுலறிந்து, குருவுக்கு ஆநந்தம விளம்பும்படியான திவ்ய காளத்தை உருக்கமுடன் பாடுகிறா.

(சுருட்டி — ஆதி தாளம)

ப, பாரா முகமேனோ - எளிமையிடம் - பா.
அ. ப, நாராயணனை படுகரு - மனந்தநேனீ
நேராய முகம நிரமலமாய தந்திட -
இன்னும் — (பா)

ச, அஞ்சா லுடல்கள் எடுததது போதும்
தஞ்சமாக தாளினை காண
அம்பரமாய் பரநதாயுனை - அடைந்திட
எம்முகம பார்த்து எழை சுகப்பட
இன்னும் - (பார